

САЗНАЊЕ

За тебе
ја сам стабло
али ја имам
своје пролеће
Ти си ветар
празан и луд
ломиш ми гране
и кајеш се
чему кајање
кад пеку ране
кад бол уништи
мојих свитаца план
кад облаци разнесу
мојих тица лет
кад останеш сам
чему кајање

Љубиша Мишић

РУКОПИСИ

писао си у откаченом вагону II класе
на споредном колосеку у трави!
који нигде више не путује
пуном сасушеног измета
пуном разваљених жутих седишта
рукописом сличном рукопису
анонимних флотских песника
такав је прави поштени рукопис
једне песме када настаје!

писао си без размишљања абнормално
на салветама столњацима и тоалет-папаиру
по малим прљавим кафанама
пред приученим конобарима и конобарицама
пред твојим пријатељима и
пред твојим непријатељима
пред увек истим жрецима
свих тих црних храмова
у којима има бога-оца
у којима бог-син стално добија батине
а мајка ко мајка није присутна
ника док син добија батине
а ни после

писао си у спаваћој соби
пред брачним креветом родитеља
у којима одавно не спавају
5. година писао си

писао си у Гетеовој улици у Земуну
у једној црној шупи
целу једну јесен

писао си у тужном предграђу Београда
у зиданој собици до нужника
у собици величине шпаица
пред вратима
испод којих би ујутро
гледао нападао снег
писао си у радничкој бараци
после радног времна ноћу
док радници гледају телевизију
док ти доконошћу и са задовољством
сментају да било шта напишеш

писао си у Црној Гори ноћу под звездама
уплашен пред сутрашњим даном

писао си по белој кожи тела
једне кратковиде распуштенице
умало се ниси упишао док си писао
толико си узалуд досад писао

писао си а данас имаш у завичају
радну собу са паркетом
са пећи са градског отпада
са хиљаду мудрих књига
због којих не би требало ни писати
писао си а данас имаш радну собу
у којој више скоро да не пишеш
у којој ништа не можеш да напишеш
кад дођеш из даљине у тај чардак

писао си, коме си писао, зашто,
ни до дан данас не знаш!
писао си писао си писао си

АПОКРИФ

љубави овде је ледено доба!
љубави моја преко мог гроба!

љубави шта ти читаш без књиге
док у библиотеку стижу нове књиге

сред твог бестелесног тела
певају свраке и ричу телад

појављује се шума корача дрвеће
опет је по Закону пролеће

у пољу пасе коњ земљу-главу
љубави умири се пасе траву

кроз тебе тече река и види се небо
небо у којем је равнодушан бог

пролазим кроз пределе твога лица
пролазим кроз пределе твога лица

јабуке и крушке зрију

дивна величанствена невидљива
по основној замисли Учитеља — жива

ти ме у свету сенком ноћи пратиш
кад не могу свет да схватим ти ме
схватиш

ти ме у свету пратиш иза мојих леђа
ти ме чуваш од коња од Злопоглеђа

ти ме у свету свуда упорно пратиш
ти си моја жена и моја мати

само си ти са мном сред света
сви други су киша снег ветар

ти си она која пева са мртвима
ти које стварно нема и које стварно
због тога има

љубави овде је ледено доба!
љубави моја преко мог гроба!

ПАНДОРИНА ЕПИФАНИЈА

ДРАГАН ИЛИЋ — НИШКИ
1938 — 1980

одличан песник који се
одрекао Поезије
из непесничких разлога
кад је већ било касно
а није ли увек касно

1977-ме кад није писао песме
код куће у Југ Богдановој
ни код Слободанке Кундовић
ни ноћу по кафанама
на туђе инсистирање
одавши се уреднијем животу
купивши мотор „Пони експрес“
црне наочари
тог досадног лета
једног дана
био је у ауденцији
код жичког владике
негде при крају разговора
поставио му је питање
„Иду ли лудаци у рај?“
стари владика
није знао да одговори
не знам ни ја
можда је знала одговор
стара игуманија
која је понекад свирала
владици на клавиру

НЕУРАСТЕНИЧНА ЈЕСЕН

јесен је пролеће за оне који виде
и има зелену боју
joш мало па нећу умети да идем
и мрморићу речи Титограду ко перивоју

на језику моје мајке на језику ноћи
а са ове две уморне руке у овој ноћи
водићу у парку љубав са зимзеленом
јелом са том једино стварном женом

КЊИЖАРКА

ако нешто и чита она не чита мене
моју књигу коју неће нико да купи
она не чита мушкарце она чита жене
и преда мном у новембру лепо пупи

боже да ли она носи нешто на себи
или је сва гола испод непровидне хаље
она два врха дојки слична су роговима
а ја поред ње јесам ли мајмун или зебри
човек

који једино уме из књижаре да оде даље

јао а остао бих са њом женом увек
међутим она мене не познаје
..... а и ја њу не познајем

ПРОЛЕЋЕ ИНФИНИТИВ

., сад треба поћи у брда
побунити се да сви знају
док на врх брда врба мрда
први се причестити у сјају

бити другачији од других
то је твој посвећен знак
бити срећан у својој лепој туги
и славити исто ко светлост — мрак

звиждати на концерту птица
првом росом на ливади уми се
у шуми све о теби чини ми се
могла би да каже љубичица

водити љубав са дрвећем хоћу!
и сејати у брдима црвени раж
у несвету дању царује лаж
само због истине ноћу